Un roman din lumea sportului american

Pantera din San-Francisco

Adaptare de PIERRE VERONE

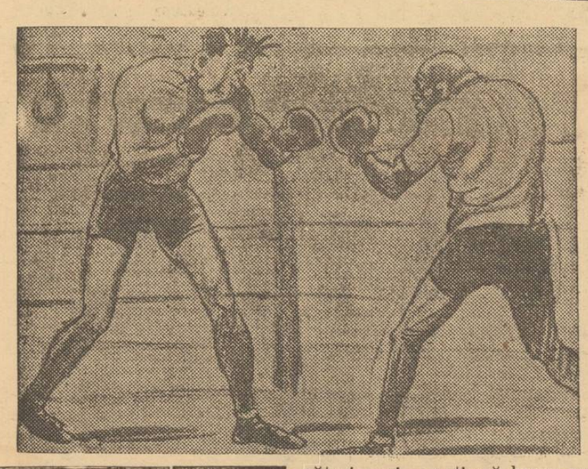

Rezumatul capitolelor precedente

Reporterul francez Théodore de Ville, este trimes de ziarul «La Vie et les Sports» la San-Francisco, unde face cunoştinţa managerului de box Big Manney şi a elevului său, Gill Standing, campionul St. Unite, la categoria semi-mijlocie.

Impreună cu aceştia, asistă la primirea unor sportivi, maghiari, la aeroportul oraşului şi îi protejează contra exceselor de entuziasm ale yankeylor. Gill Standing, fermecat de frumuseţea tenniswomanei, Erzsi Vidor, încearcă să-l oprească pe campionul mondial la toate categoriile, Talna Bordez, de-a pătrunde în camera ei.

O luptă grozavă se încinge între cei doi boxeuri.

Mormăi ca un câine uriaş şi conştient de superioritatea sa, se năpusti asupra semi-mijlociului, care se apără abil, închis într'o hermetică gardă, sărind cu o abilitate de felină.

Manney şi cu mine, tocmai veneam în momentul acela, aduşi par'că de soartă.

Eu încremeni în rama uşei.

[illegible] dar, [illegible] noi

Big schiţă un ge[illegible]dat cât şi portarul care ne conducea, răcât şi portarul care ne conducea, răspândi o înfiorătură bruscă pe piciorul drept, fandă, aducându-şi corpul în unghiu drept şi pumnul spaniolului trecu vijelios, pe lângă capul său.

Cu o iuteală de stea căzătoare, un uppercut formidabil smuci bărbia campionului, care — cine s'ar fi aşteptat? — se prăvăli pe podea, cu un strigăt înfiorător şi prelung.

Câteva clipe, privirăm buimăciţi corpul lui Talna Rodrigo Alfonso Iosé Blasco Vicente Assuncho Ramon y Bordez, în completă nemişcare, de zeu doborît de pe soclu şi tremurul nervos al muşchilor lui Standing, pe care Big Manney îl săruta entuziasmat la culme, mai beat de fericire decât după 13 pahare de whisky şi-i mângâia pumnii goi, însângeraţi:

—Pantera mea dragă!

CAP. V.

Insfârşit, sosi şi ziua marilor întâlniri. De dimineaţă, toate tramwayele, autobusele şi taxi-urile, erau supra-încărcate, iar în faţa ghişeelor de bilete, dela poarta marelui stadion de natatie, se făcea o adevărată licitaţie.

Un loc de peluză, ajunsese la 20 de dolari, iar, pentru un scaun pe marginea bazinului se plătea până la 500 de dolari!!!

La orele 10 fix, speakerul anunţă începerea concursului. Asistau aproape 50.000 de persoane, iar, de două ori pe atâta, stăteau afară, urmărind disputele prin haut-parleurul uriaş instalat pe frontspiciul intrării.

Când concurenţii la 200 m. brasse, se aliniară sub ordinile starteurului, o tăcere desăvârşită se aşternu asupra stadionului.

Luau plecarea numai patru înotători: Johnny Clitton, campionul St. Unite, Enre Moreno, campionul Argentinei, canadianul Paul Leroi şi campionul mondial, maghiarul Rudolf Molnar.

Când starterul, dădu plecarea, patru corpuri admirabil sculptate săriră simultan în bazin.

Primul care eşi la suprafaţă fu Clitton, apoi la o mică distanţă în urma sa Molnar, Leroi şi Moreno.

La prima întoarcere, americanul avea un avantaj de 2 metri asupra rivalilor săi, cari notau aproape în aceiaşi linie.

Perspectivele unei victorii americane, înebuniseră pe spectatori, cari se ridicaseră în picioare şi urlau, ca nişte scoşi din minţi:

— Clit-ton! Clit-ton! Clit-ton!

Pe neaşteptate, maghiarul demară şi luă un metru, celorlalţi doui, apropiindu-se astfel de Clitton, care la a doua întoarcere, nu mai avea decât un metru înaintea campionului mondial.

Inotul extrem de regulat, technic, al ungurilor, captase câtiva cunoscători, cari amuţiseră bruse, recunoscând parcă, superioritatea evidentă a stilului întrebuinţat de european.

La a treia întoarcere, Molnar era cot la cot cu idolul mulţimei, iar argentineanul îi urma la aproape 3 metri.

Moireau, suferise un cârcel şi abandonase lupta.

Ultima întoarcere...

Publicul era în delir.

Sprintul era formidabil.

Un răcnet de bucurie, umplu toată arena. Glasul speak-erului nu se mai auzea, dar cei de afară înţeleseră.

Campionul lumei, Rudolf Molnar, cedase cu un cap, americanului.

Clitton, fu purtat în triumf, şi mult timp, după aceasta, se pomeni despre gigantica luptă, din bazinul oraşului San-Francisco.

Lumea începuse, să părăsească stadionul.

Restul programului, care altădată, ar fi fost suficent, ca să strângă mii de oameni, nu mai interesa.

După amiază, atmosfera de diminetă se repetă. Străzile, deveniră pustii, căci toţi ţineau să asiste la o nouă victorie americană.

De când cele două adversare se prezentară pe teren, până la sfârşitul primului set, aplauzele nu mai încetară.

Câştigând serviciul, Mers Ethel, începe jocul.

Reflexele unguroaicei, erau sponsi şi sigure, salturile sale suple şi siguranta remarcabilă.

Dela primul schimb de mingi, cu inteligenţa înăscută a jucătoarei de rassă, observă partea slabă, a adversarei sale: fillé-ul.

Deceea căuta lovituri scurte, puternice şi seci, cu care s'o oboseasca pe americană.

In primul set se mulţumi să cedeze cu 4—6, pentru ca în următorul să uimească pe cei competenţi cu revers-urile sale magnifice.

Miss Ethel pierdu trei gamo-uri consecutiv, dar, mulţumită încurajărilor, îşi reveni şi refăcu terenul pierdut, ba chiar îşi adjudecă un game.

Riposta unguroaicei, fu violentă. Drive-uri, back-hand-uri, fore-hand-uri, smash-uri, însfârşit toată gama loviturilor clasice, executate impecabil de către d-ra Molnar, debordară avântul campioanei mondiale, care slăbea vădit, din ce în ce.

La 5—4, când totul părea sfârşit, miss Tracy, avu din nou una din impresionantele sale reveniri, cari o caracterizau, dar... zadarnic.

Deşi egalase, europeanca sfârşi extrem de puternic, câştigând longset-ul cu 7—5.

Ultimul set fu o epopee, pe care n'o vor uita nicicând, cei cari au avut norocul s'o vizioneze. Cele două jucătoare păreau nişte păpuşi pe arcuri, ca într'un film, rulat în tempo nebunesc, de un operator beat.

Aproape, că, ochii publicului nici nu puteau, desface deslănţuirea de faze, în mişcări.

Capetele spectatorilor, se mişcau dela stânga la dreapta, cu o iuteală, care, bineînţeles, nu oglindea nici pe departe viteza schimburilor de mingi de pe terenul roşu.

Suflul budapestanei era inepuizabil.

Dela 0—2 remontase, luase un avantaj apreciabil de trei game-uri, mai pierduse unul, încercând să se odihnească şi terminase supra-omeneşte venind dela fund la fillé, într'un singur pas elastic, sbor de înger cu păr blond, fluturat pe umeri.

Câştigase!

Cu 4—6, 7—5, 6—3.

Doui campioni mondiali, fuseseră înfrânţi în aceiaş zi, iar orgoliul yankeu, după ce fusese copios satisfăcut, înregistrase o palmă grozavă, tocmai pe obrazul sportului, în care se credeau de neînvins.

Gill Standing, era în culmea fericirei.

Puteţi doar să vă închipuiţi; în 24 de ore obţinuse trei satisfacţii, cum rar îi e dat unui om să întâlnească într'o viaţă întreagă. Il knokoutase pe campionul mondial la toate categoriile, greul spaniol Talna Bordez; el, Standing, care niciodată nu trecea peste 65 de kilograme!

Apoi, Erzsi o învinsese pe miss Ethel, campioana mondială şi... (de ce să ascundem?) înfrângerea logodnicului ei, îl bucurase tainic, deş nici el însăşi nu vroia să recunoască faţă de sine, acest simţământ minor.

Manney şi cu mine, îl căutarăm câteva ore, prin toate localurile din San-Francisco, dar Gill era de negăsit.

Ne părăsise, puţin timp, după victoria unguroaicei, tremurând încă, de emoţie.

Big era desperat ca şi mine, dealtfel.

Necazul nostru se transformă în uimire, când apăru, la «Diver's Dinn», Rudolf Molnar, cu părul vălvoiu, tras la faţă, ca după două nopţi nedormite, articulând greu silabele, într'o franţuzească mai imposibilă decât oricând.

(Continuare mâine)

CONVOCAREA

de FRANCOIS DALLET

Al doilea premiu literar 1938 al Federaţiei franceze de football

II

In româneşte de GEORGE FULGA

André tresări. N'ar fi trebuit să se şi afle la stadion?

Nu. Este abia 6 şi 20. Putea să mai stea. O cută îi brăzdă fruntea: unde-i era echipamentul? Îşi aminti că l-a văzut într'o valiză veche, în fundul garajului. Dar nu. I se va da o valiză la cabină. Dece să-şi deranjeze soţia?

S'a ridicat. In sală, a strigat:

—«Mă voiu reîntoarce la masă, la ora opt».

S'a privit în oglinda dela intrare şi a rămas surprins că nu-l vede pe André Herbert de altă dată, roşu şi voinic, dar în pieptul căruia începuse din nou să bată voinicește, inima.

Işi spuse:

—«Mi-am lăsat părul cam lung. Il voiu tunde «perie». Altfel mă va incomoda în timpul jocului».

*

Infierbântat, din pricina entusiasmului, şi-a aruncat vechea sa valiză în fundul trăsurii, care a pornit spre stadion. Nu mai zâmbea. Un gând ascuns a prins să-i intre în creer, să-l sâcâe cu o întrebare: n'o avea oare la dispoziţie pe Renée, dactilografa sa, pe care era fericit s'o vadă şi să-i povestească anecdote, dar căreia ce îndrăsnise încă să-i înţeleagă amabilitatea şi zâmbetele?.

Se considerase prea vârtnic.

Acum, redevenise jucător, cu părul tuns «perie», cu aureola victoriei... Avea deci, drept, să aibe o metresă de 20 ani».

*

Cu valiza în mână, s'a îndreptat spre poarta deschisă a stadionului. Auzi de dincolo de zid, zgomotul shoturilor şi strigătele jucătorilor gata să înceapă lucrul, cari se distrau înnainte de a începe. Apoi, vocea lui Girardot:

— Herbert, ai toate defectele tatălui tău. Nu te opri, după ce shotezi. Urmăreşte balonul.

N'ai învăţat asta în Anglia?..

André Herbert avu impresia că a început pământul să se învârtească. Dar convocarea: Herbert.. A, da. Lucien Herbert. Fiul său. Cum de nu se gândise? Voinic şi suplu, fiul său va împlini în curând 16 ani.

Strengarii aceştia care fără să bagi de seamă. Şi apoi, fiul său este atât de discret, de mic, mereu absent sau studios.. Dece îi ascunsese că joacă footboll? Din pricina unei minciuni mai vechi: îi făgăduise că nu va juca în Anglia. Era prea mic, prea fragil...

*

A ajuns din nou la automobilul său. L-a ambalat, pe şosea. Se gândea: fiecare vârstă, cu plăcerea sa.

Cincisprezece ani mai înainte, avea un singur ideal: să-şi conducă singur maşina. Ii plăcea încă, să conducă».

— Ce idiot bătrân sunt! gândi el, strângând un viraj.

Plăcerile dela 20 de ani sunt aceleaşi, şi la 40 de ani.

Renée nu mi-ar fi fost mai dragă acum 20 de ani. Drăguţă fată. Să-mi trăesc viaţa. Fiidcă, în curând, şi genul acesta de convocări nu se va mai adresa decât tot fiului meu...»

*

— Faci impresia că eşti obosit astă seară!., observă, drăgăstos, fiul său.

S'a căznit să zâmbească şi privindu-şi copilul care abia se reîntorsese, îi răspunse:

— «Dar tu?... Ţi-ai şi pus papucii? Te dor picioarele Lucien?»

—Nu e mare lucru. M'am plimbat puţin cu bicicleta şi pedalele mă cam strâng.

— Atunci, nu văd decât o soluţie. Să-ţi cumpăr nişte ghete cu vârfurile tari, cari să te ferească de strânsoarea pedalelor. Nişte ghete de... football, cărora să le scoţi crampoanele. Când aveam, ca tine, 15 ani..

— Voiu împlini în curând 16...

—...Părinţii mei (puţin cam înapoiaţi) se temeau că voi începe să joc football. Din această cauză, nu-mi luau ghete, şi aveam mereu picioarele rănite, din pricina ghetelor pe cari le împrumutam. Căci eu.., nu mă plimbam ca tine, pe bicicletă.

Lucien fu, cuprins de un râs puternic.

—Sunt un idiot. Nu trebuia să te mint. Mi-era teamă însă, să nu mă certi.

Dar, cum ţinea neapărat să se răzbune pe insuportabila ironie a tatălui său, adăogă, scoţând din buzunar o hârtie albă.

— Uite, tată. Girardot mi-a dat pentru tine, o convocare. Zice că vrea să alcătuiască o echipă de.. rable. Nu e prea respectuos, Girardot ăsta...

Fostul jucător luă hârtia în mână şi răspunse, privindu-şi vesel fiul.

Lucien ştii?. Uneori rablele bătrâne pot constitui un frumos exemplu pentru... viitoarele rable....

TRIBULAŢIILE CU HAZ ŞI FARA ALE ECHIPEI NAŢIONALE DE FOOTBALL

Cum se poate ajunge la Lemberg când întrebuinţezi hărţi din'nainte de războiu

Un match cu „bucherii" din Muncaci şi o noapte furtunoasă la Halmei

Un reportaj de SILVIU HERESCU şi M. SILVIAN

Pe Federaţie, cu ocazia matchului Jugoslavia — România. Regele Ferdinand şi cu M. S. Regele Carol II, pe atunci Prinţ Moştenitor.

Echipa naţională îşi dibuia drumul spre afirmare. După matchul cu Jugoslavia dela Belgrad, tratativele pentru prefectarea unui match cu Polonia fuseseră încununate cu succes.

Ne aflăm în August 1922, în ziua de 31 când reprezentativa noastră trebuia să joace la Lemberg.

Pregătiri prea multe nu s'au făcut. A intrat din nou în funcţiune telefonul.

— Allo Timişoara?

— Aci Clujul. Vorbeşte doctorul Morariu. Cum sunt jucătorii? Sunt în formă?

— Allo Bucureştiul?

— Da.

— Domnul Gebauer?

—Da.

— Aci Teofil Morariu. Am format echipa pentru matchul cu Polonia.

—Bine. Unde ne întâlnim?

— La Oradea.

— Când?

— Miercuri.

— Servus.

— La revedere.

Miercuri 27 August întreaga Caravană românească în frunte cu d-nii Teofil Morariu, Gebauer, Lazăr Breyer şi ziaristul W. Eros era prezentă la Oradea. Oraşul lui Bodola găzduia pe atunci aceeaşi viaţă sportivă ca şi azi.

D. Gebauer «regăţeanul», care purta oarecum răspunderea expediţiei şi a echipei pe care a format-o, sau mai bine zis a aprobat-o la telefon, fără ca s'o cunosc măcar, avea unele temeri.

— Dragă «Tofi» vreau un match de antrenament. Să văd şi eu jucătorii, căci nici nu-i cunosc.

— Nu-i nevoie. I-am «ţipat» afară pe nevolnici şi am ales, «caimacul». Eu răspund de ei.

— Bine «Tofi», crezi că-i cea mai bună echipă?

—N'o dacă-ţi zic! E fruncea!

Şi astfel matchul de antrenament a fost părăsit spre bucuria lui Guga, căpitanul echipei care tocmai venise să-l roage pe d. Teofil Morariu să-i dea bilet de voie pentru după amiază aceeia, având o întrevedere cu «Erji».

TOT PE DRUM SAU... CALEA SPRE LEMBERG

Joi dimineaţă echipa s'a îmbarcat într'un personal pentru Lemberg. Şi acum 16 ani, ca şi azi, plecările şi sosirile erau aceleaşi. Aceeaş atmosferă, flori, zâmbete, urări şi lăcrămile sdrobite între genele lui Erji de atunci, sau Nana de azi..

Istoria se repetă, ca într'o piesă montată pe scenă rulantă, în care se schimbă numai numele interpreţilor sau se adaugă amănunte de regie.

După cum spuneam, echipa părăsise Oradea Joi dimineaţa.

După câteva ceasuri bune de mers a explodat prima «bombă», lansată de ziaristul Eros, care urmărise tot timpul mirat prin lunetele ochelarilor peisagiile cari defilau în fuga monotonă a trenului.

— Unde mergem?

— La Lemberg.

— La Lemberg? Cum la Lemberg? Am apucat un drum «total» greşit!

D. Gebauer a prins să zâmbească, un zâmbet care l-a costat apoi destulă trudă şi necazuri.

— Mergem la Lemberg, prin Sighetul Marmaţiei a repetat d. Gebauer, şi pentru a întări cele spuse a desfăşurat trei hărţi ale frontierei dintre România şi Polonia, arătând tuturor cu degetul drumul pe care îl vor parcurge.

— Vedeţi? Ajungem la Halmei, de aci trecem prin tunelul care se face între cele două ţări şi pătrundem în Polonia.. apoi la Lemberg. Se vede foarte clar linia dreaptă spre Lemberg!

Mai clar se vedea însă data de pe hărţile d-lui Gebauer: 1913! Erau hărţi din 'nainte de războiu, când tunelul dintre Halmei şi graniţa polonă era în circulaţie. Din 1913 se întâmplaseră multe. Germania declarase războiu, milioane de oameni muriseră, renăscuseră ţări, altele se întregiseră, sunase şi goarna armistiţiului şi acum lumea se regăsea după visul valpurgic al celor patru ani de măcel într'o configuratie nouă.

Tunelul d-lui Gebauer era de mult astupat şi în părăsire, linia directă cu Polonia prin Halmei încetase să existe.. şi echipa naţională fără a avea pe paşaport viza cehoslovacă se găsea la graniţa acestei ţări pentru a pătrunde în.., Polonia.

O NOAPTE FURTUNOASA

La Halmei Caravana românească a coborît. Intre timp umbrele înserării au gonit zânele zilei şi întunericul s'a lăsat ca o perdea de catifea groasă şi grea peste micuţa gară de frontieră unde 16 oameni nu ştiau ce să facă.

— Unde mergem? Era întrebarea tuturor adresată ca o pedeapsă d-lui Gebauer, care da din colţ în colţ, şi avea ce avea cu hărţile.

— Ce să facem dom'le ,firar ale dracului de hărţi. Ne-au indus în eroare.

Cineva a propus să se întoarcă înapoi şi prin Ploeşti să ajungă la Lemberg. Tentativa era imposibil de pus în practică deoarece în acest caz echipa ar fi ajuns la Lemberg Duminică după amiază... după match.

D. Gebauer a început atunci tratativele cu vameşii cehi. Tratative mai grele decât pentru perfectarea unui match internaţional. Norocul a fost mare, căci vameşii s'au arătat extrem de binevoitori, când au auzit pătania echipei noastre naţionale.

S'a pus în mişcare întreg punctul de frontieră. Telefoanele au început să sbârnăe. Telegramele căutau adrese şi oficialităţi pentru a deslega o situaţie devenită dezastroasă pentru noi.

Vameşii cehi s'au pus la dispoziţia rătăciţilor şi au telefonat la Uzhorod, cerând lămuriri. Oficialităţile ceho au înţeles situaţia şi au permis trecerea echipei naţionale, fără viză, până la Muncaci (Muncacevo), unde a rămas să fie întrebată Praga pentru a da dispoziţiile de rigoare.

Vineri dimineaţă, după o adevărată noapte furtunos de caragealeasca, echipa României, pierdută şi fără busolă a ajuns la Muncaci.

Sportivii sunt însă oameni cari nu-şi prea pun la inimă situaţii dificile. Se gândesc puţin la încurcături şi eventualităţi neplăcute.

Ce credeţi că a făcut echipa naţională la Muncaci, după o noapte de sbucium şi îngrijorare petrecută în gara de frontieră Halmei, după ce a trecut fără vize în Cehoslovacia?

...A jucat football!

Şi cu cine?

Cu echipa talmudiştilor din Muncaci!

Da! cu echipa «bucherilor» şcoalei evreeşti din oraşelul cehoslovac.

Afost un match de antrenament, în care jucătorii făceau mare haz de faptul că «Cioveş» (numele sub care era cunoscut dr. Hirsch în intimitate) se înţelegea de minune cu tinerii «bucheri» din Muncaci.

ELSA SE FACE DIN NOU SIMŢITA

In timp ce echipa se distra în compania talmudiştilor din Muncaci, d. Gebauer, care nu înceta să blesteme hărţile, toate hărţile din lume, s'a dus la Uzhorod, unde după multe intervenţii a obţinut autorizaţia pentru echipă să plece mai departe.

Intr'adevăr, Vineri seara caravana, într'o dispoziţie remarcabilă după cele întâmpalte, a plecat spre Stri (Polonia).

Elsa, câinele lup al d-rului Hirsch care nu lipsea dela nici o deplasare a echipei, eira prezentă şi de astă dată. Aşteptase şi ea în gara Halmei, se distrase la Muncaci, iar acuma era în drum spre Stri.

Ca un câine bine crescut şi dresat, Elsa, care nu avea nici paşaport nici vize, s'a ghemuit sub bancă la picioarele stăpânului său aşteptând să treacă prin fraudă frontiera ceho-polonă.

La punctul de frontieră, inevitabilul s'a produs însă. Când vameşii făceau ultima revizie pentru a permite trecerea echipei în Polonia, Elsa şi-a pierdut calmul şi s'a făcut auzită prin lătratul ei. S'a făcut numai auzită, căci de văzut vameşii n'au văzut-o. Căci Elsa, chiar dacă şi-a pierdut calmul, n'a fost atât de imprudentă să se dea în mâna vameşilor, intrigaţi de lătratul care pornea agresiv şi stăruitor de sub banca vagonului.

Incidentul era menit să ia proporţii, dar Elsa a fost şi de data aceasta la înălţime, căci atunci când vameşul a încercat s'o prindă a... fugit în Polonia.

Elsa a fost astfel primul plenipotenţiar sportiv român în Polonia!..

(Continuarea mâine)

Cu ocazia vizitei echipei Beogradsky la Bucureşti. Regina Marioara, dând mâna cu jucătorul Kika Popovici, actualul secretar general al federaţiei jugoslave.